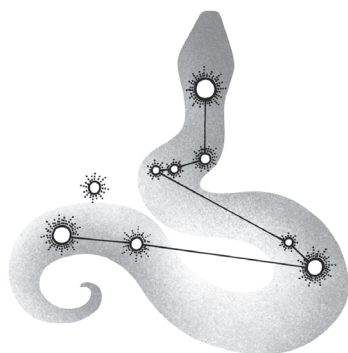

Není konce, není rozloučení. Jen udělat další krok a ztratit se společně s nocí.

Nepotřeboval jsem příběhy, nepotřeboval jsem skutečný svět. Stačilo mi kráčet kupředu a sám se stát příběhem, stát se těmi místy, těmi vzdálenými kraji. Byl jsem světly i vůněmi, byl jsem pouští a dalekými horami. A z mého srdce prýštil žár, který zítřek roztaví v nespočet východů sluncí.

Nejdřív jsem si vysnil nové jméno. A potom dvanáct stvoření – myslících a milujících, důvěřivých a taky k uzoufání hrnatých.

A protože bylo mé nové jméno pro jejich nedokonalá ústa příliš složité a protože jsem jim vyprávěl o hvězdách, které právě zrozenému světu chyběly, začaly mě mé děti nazývat Hvězdopřevodcem. Scházely se u mého domu a noc co noc uléhaly do trávy, aby se zaposlouchaly do příběhů a bájí.

Vyprávěl jsem jim o divoké měsíční bohyni, jejíž vlastní šíp proklál srdce pohlednému lidskému mladíkovi, kterého vroucně milovala. A taky o lásce pasáčka krav a nebeské panny, a o buvolu, který se obětoval, když se jejich lásku pokoušela zmařit nebeská císařovna. Nebo o královně, která se vzdala svých zlatých vlasů, protože jen tak si mohla u bohů vyprosít, aby se její muž vrátil živý a zdravý z tažení proti nepříteli.

Moji potomci leželi v trávě, natahovali své černé ruce k temnému nebi a kreslili do tmy obrazce. Byla to souhvězdí, která nikdy neviděli a která si byli schopni představit jen stěží. Kreslili, jak jim to jen jejich prsty dovolily. Měli jich žalostně málo. A já je tiskl v náruči a usmíval se na ně, stejně jako mě samotného tiskla v následujících tisíciletích má Tabulová hora.

Přišla odnikud. Objevila se společně s dalšími ve chvíli, kdy se ten osamělý kopec rozrostl o pohoří a oceány a nebeskou báň. Dotkla se mého srdce, ochromila moji mysl a rozpálila každíčkou buňku v mém těle.

A potom se mě zeptala, jestli v té zemi zůstanu navždy. Skrz prostor a čas a nikdy nekončící tanec zářících květů se má duše připoutala k té snové zemi a jejím obyvatelům a já věděl, že už nikdy nebudu osamělý. Kam jsem se od té doby hnul, byla vždycky se mnou, i když jsem její přítomnost mnohdy jen tušil. Mé tělo se stalo hromosvodem a ona zase bleskem.

Tančila na špičce mého jazyka. Vystavěli jsme si pevnost z polštářů pod mojí postelí. Chvěla se na zadním sedadle auta, které jsem po jedné z těch velikých hádek ukradl rodičům a vydal se po prašné cestě za domem kolem lesa do dále s rozhodnutím, že pojedou tak dlouho, dokud mi neshoří všechny kosti v těle.

Prožili jsme životy plné dobrodružství, Tabulová hora a já. Byla mi útěchou a dodávala mi sílu ve chvílích, kdy mi žádná nezbyva-